Versnelde verkoop!

Hij adverteerde met 'n hele pagina in Onze Courant (waar haalde hij het lef vandaan). En die verkoop werd 'n grandioos succes. De klanten werden geholpen door 7 man personeel, te weten mijn vader, 2 ooms, 2 tantes en 2 buren, nl. Ekkel en Holman, die spontaan en vrijwillig zich aanboden. Er hing 'n grote Rood-Wit-Blauwe vlag uit, waar Jo Smit op de witte baan, versnelde verkoop had geschilderd, dat was de blikvanger. Na sluitingstijd gingen we met z'n allen naar de Melksalon van Rood-de Haan op no. 63, om 'n kogelflesje of 'n glaasje fosco te drinken. Na de versnelde verkoop werd de winkel verbouwd, onder architect Verberne, de grootvader van de huidige architect. Mijn vader, die in 1912 getrouwd was met C. E. Kaldenbach, zette nadien samen met zijn broer Jan de zaak voort. De etalages, in die eerste jaren, werden verzorgd door de heer Ooms uit de Kerkstraat, ex etaleur van V&D. Inmiddels was ik ook van school en kon gelijk de verenzolder op.

Want daar was voor mij 't meeste werk. Praktisch iedere manufacturier maakte en verkocht, in vroeger tijd, veren bedden. 't Was ook niet zo moeilijk om ze te maken. In ons geval naaide m'n moeder de beddetijken, wij vulden ze met veren of kapok en m'n moeder naaide ze weer dicht.

Dan moesten ze afgeschuierd, want 't moest netjes afgeleverd worden. Dat werd bij ons gedaan op 't Achterom, 2 schragen en 'n plank en schuieren maar, we hadden daar vergunning voor en moesten ook precariorechten betalen. Wij kwamen echter nogal eens in aanvaring met de heer Blauw van het Achterom, die in zijn stal rouwkoetsen had staan, die ook wel naar buiten kwamen om schoongemaakt te worden en zwarte kleden die geklopt moesten worden. U begrijpt, als de wind zijn kant op was, dan was 't niet zo best. De bedden die overtrokken of bijgevuld moesten worden en van buiten kwamen, werden gebracht door de bodes. Deze brachten dat tussen 11 en 12 uur, en vertrokken weer tussen 4 uur en 4.30 uur. Er waren bodes die 2x per week op Hoorn reden, er waren er van 3x en er waren dagelijkse bodediensten. Eerst stonden ze in 'n dubbele rij op 't Breed, er stonden 'n paar op 't Kerkplein, en 'n paar op 't Nieuwland. Later gingen ze allemaal naar de Vale Hen. Op zaterdag stonden er zeker 80 bodes in die dagen. Eigen vervoer hadden we niet, als er in de stad 'n bed gehaald of gebracht moest worden, dan huurden we 'n handwagen bij Keesie Wassenaar, Grote Noord, hoek Duinsteeg, dat kostte meen ik 'n dubbeltje. Stromatrassen werden voor ons gemaakt, voor de oorlog door Over van het Kleine Noord, Langereis en nog 2 stoffeerders waar ik de naam van kwijt ben, er woonde er een op 't Achterom en een in de Muntstraat.

't Was ook de gewoonte om op Nieuwjaarsdag visitekaartjes rond te zenden met Z.N. er op. Die gingen dan naar kennissen en verre familieleden. Je naaste familie daar ging je heen. Verschillende keren heb ik ze in de brievenbussen gestopt. Het spaarde geld uit, want er moest, meen ik, in die tijd 1 cent op, en 10 cent was ook weer een dubbeltje. Er werd ook met van alles en nog wat gevent. Wat me 't meest bijgebleven is, dat was de man met de goudvissen, ik hoor hem nog roepen „Ik heb hele mooie goudvissen, 'n dubbeltje die mooie goudvissen". Ook kwam er 1x per jaar 'n man met 'n hele wagen met speelgoed, dat hij inruilde voor vodden.

Als voddenboer hadden we Piet Harlingen, meestal 'n kostelijke kerel. We hadden natuurlijk regelmatig oude beddentijken.